

НИКАНОР ПАРРА

ЗАБРАВА

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1968

chitanka.info

Кълна се, че не помня името ѝ даже,
но ще умра, като ѝ викам аз Мария
не от прищявка проста на поет несретен,
а за вида ѝ на площад провинциален.
Далечни времена! Аз бях едно плашило,
тя — бледа и замислена девойка.
Веднъж, по заник, връщайки се от Лицея,
аз за смъртта ѝ незаслужена научих
и тази вест така ме развълнува,
че неочаквана сълза пролях за нея.
Една сълза. Да... Кой би ми повярвал!
И при това съм аз човек на веселбите.
Ако е нужно да повярвам във словата
на хората, които за това ми съобщиха,
ще трябва недвусмислено да вярвам,
че е умряла с мойто име на устата,
което ме учудва, тъй като за мене
тя бе една приятелка и нищо друго.
Аз имах с нея само прости връзки
и отношения на любезност строга;
разменяхме си някоя и друга дума
и споменавахме понякога за автобуса.
Във моето градче се запознах със нея
(от него днес останало е само пепел),
но в нея не видях аз друга участ
от тази участ на мечтателна девойка.
Дотолкова, че почнах да я назовавам
със името небесно и свето Мария,
което всекиму показва ясно
каква е точно същността на моя възглед.
Възможно е да съм я някога целунал.
Та кой приятелката си не е целувал!
Но не забравяйте, че аз съм го направил,
без да си давам сметка върху него.
Аз няма да отричам, че харесвах

безплътната ѝ и неясна дружба,
подобна на духа спокоен, който
домашните цветя одушевява.
Напразно ще се мъча аз да скрия
очарованието на нейната усмивка
и отрека влиянието благодатно,
което будеше и камъните даже.
Ще кажа още аз, че на нощта дълбока
очите нейни бяха извор достоверен.
Но въпреки това ще трябва всички
да разберат, че аз не я обичах,
освен със онова неясно чувство,
което имаш към роднина болен.
А при все това, при все това се случи
така, че в тоя ден ме очарова
нечуваният и особен начин,
че е умряла с мойто име на устата,
тя — многолистната невинна роза,
един угаснал истински светилник.
И прави, прави са добрите хора,
които дните и нощите си прекарват,
роптаейки, че този свят коварен
от спънатото колело по-малко струва:
за по-голяма почит е достоен гробът,
и струват повече мухлясалите листи,
тук няма правда, нищо тук не трае,
дори цветът на малкото ѝ огледало.

Сега е пролет, грее ден лазурен
и вярвам аз, че от поезия загивам.
На моята мечтателна девойка
и името дори не мога да си спомня.
Знам само, че през тоя свят премина
подобно гълъбица боязлива:
забравил съм я, без да искам, бавно,
тъй както се забравя всичко във живота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.